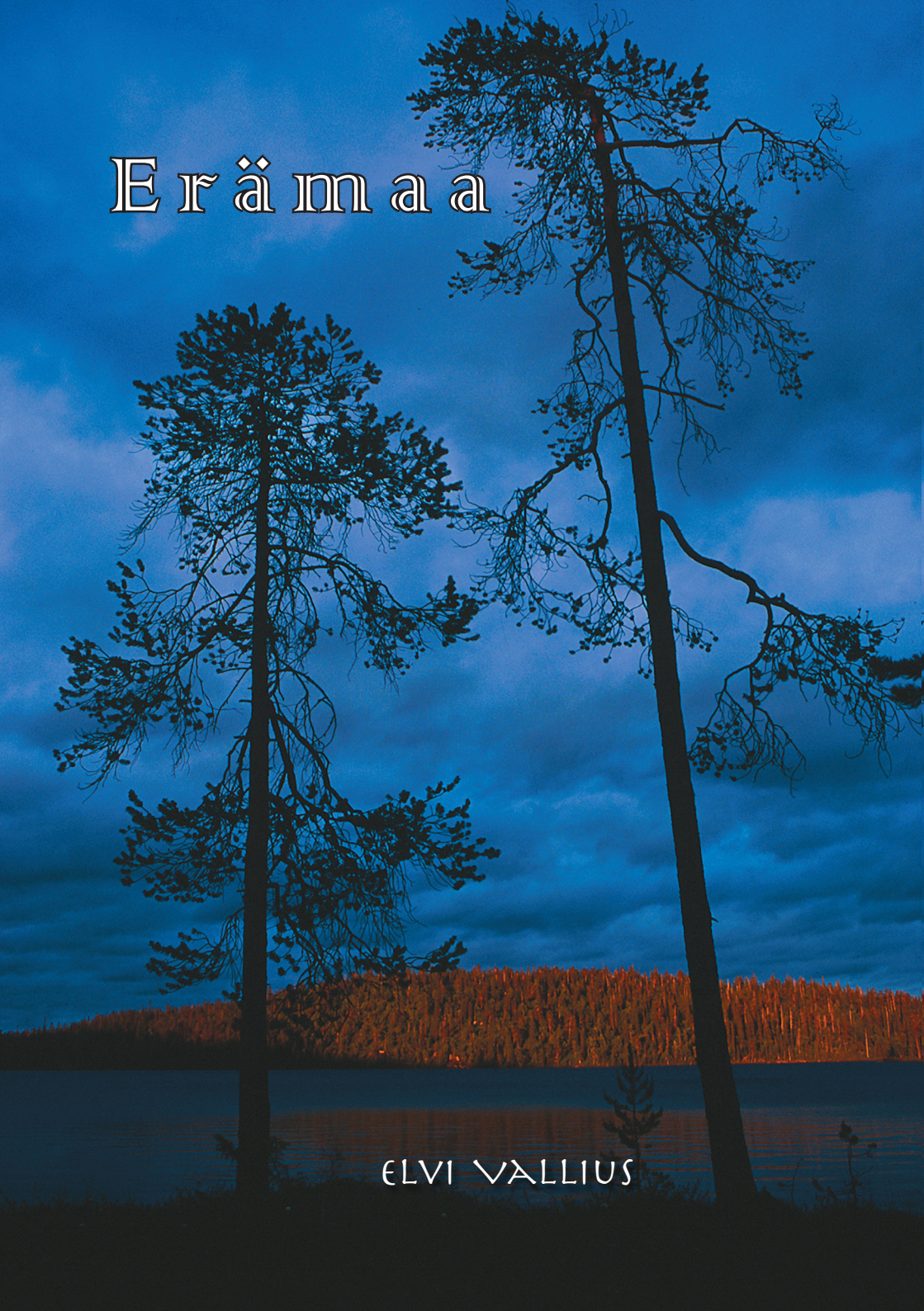

Er ä m a a

ELVI VALLIUS

©2014 Elvi Vallius
Kansi ja taitto: Raija Kristo
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-387-2

JE R ãi m n a a

ELVI VALLIUS

Katso!

Tuollahan töröttää hirsi
ja harmaa lato
vajonnut multa
on vanha talo.

Pois on mennyt väki talon
tyhjää huokuu pihapiiri salon
kerran nuo pellot raivatut,
taasen pajukkoa kasvaa.
Ei kukaan huolta tästä kannan,
se kaikki mennyttä lie,
eikä takaisin palaa.

Synnyinkoti

Tie lapsuuskotiin lumitukkoinen
huurteiset ikkunat sen.
Ei siellä kukaan lunta luo
on koti tuo autio.
Siellä asui ennen väki iloinen,
vaan varttuessaan
itse kukin ajallaan
lähti maailmaan
niin laveaan.
Oli vanhukset jo luopuneet
ja pois hekin muuttaneet.
Kirkonkylän palvelutaloon
ah, niin jaloön,
siellä voi vain loikoilla
elonehtoossa kipeitä jäseniä oikoa.
Siksi autio on koti lapsuuden.

Elon toivo ja lähde
kuoleman läheisyys ja epätoivo.
Kaipuu jonnekin
läheisten luo.

Kaipuu vapaaseen elämään
kuinka ollakaan.
Olemme korsun vartijoita
menneisyyden salaisuuksien
jälleenrakentajia epätietoisia.

Enää ei kerro meille
hirsijäännöksissä olevat nimet mitään
Hans, Valdemar, Viktor tai Pekka.
Poissa he ovat tai elossa jossain.
Nimet ja vuodet tallessa korsun hirsissä noissa.

Jää hyvästi muistot te tuntemattomat sotilaat
ette enää voi esille tulla ja meille kertoa
kohtalostanne, elostanne erämaan.

Savotta

Savotassa tässä
työssä totisessa
vanhaa rakennusta kun purettiin
ikihirsii pinoihin raahattiin.
Ne vielä ois' vietävä erämaahan asti
siellä missä vain linnunlaulu sois.
Jokaista hirttä voi halata
niin tuskainen oli niitten nosto
painoivat satoja vuosia
pitkä on tarinan kesto.

Hirret vaiti ei valita
niitten nostaja tuskainen uupunut.
Uurastus vienyt on vähäiset voimat
kunto laantunut sairauden myötä,
vaan valita ei hirret
eikä niitten kantaja
onnesta uupumukseen
tekee työtä.

Elokumppanille

Elokumppanille eräkämpää suunnitellaan
rakennustarvikkeita korpeen kuskataan
on eessä esteitä monta kun niitä käy luettelemaan.
Vaikeinta kaikesta lumikinokset metriset,
vaan eiköhän tästä selvinne taistelutahtoa tavatonta
tämän kaiken toteuttaakseen.

Moottorikelkka

Moottorikelkka kiittää läpi lumisen erämaan.
Rekiperässä sulkee autotien onnelaan.
Pian se tien ylittää mukana hirsii useita.
Mitähän mies aikoo rakentaa,
kun rakennustarvikkeita on monenlaista.

Yhä vain kuskaa:
hirttä
naulaa
villaa, kattohuopaa.

Emäntäkin välillä miestensä halaa
pyytävi sisälle kahvitauolle,
pienelle levolle.

Erämaakämpä

Piilossa katseilta ihmisten
on erämaakämpä yksinäinen.
Sitä ei voi huomata kaukaa
sinne harvoin eksyy ihminen.
Se on niin suojassa keskellä männikön.
Puro saa rauhassa ohitse virrata
sen haluan ainoastaan katseella vangita.
Ei kämpälle ole autotietä
pitkin rämeitä rämpiä siedä.
Siksipä juuri onnen autuus
on suuri yksinäinen rauhallisuus
näin eteesi aukeaa
kun erämaankämpälle saavutaan.
Täällä voit levätä
unhoittaa huolet kiireetkin jää taa.

Olet metsässä
et eksyksissä
hiljaisuus sinut ympäröi,
kuulet puitten kuiskaavan
niitä ymmärtää et voi.

Sulle ne kuitenkin rauhan toi
voinet niitä halata
ja niistä voimaa toivoa,
sitä usein tarvitaan
maailman melskeessä
kulkiessa elon polkuja,
taapertaessa asfalttikatuja.

Murheesi huomisen
muuttuvat tyhjäksi
täällä metsän keskellä
luonnon omassa hoivassa.

Kiireesikin on poissa
ja kehosi nauttii täydellisesti:
autuudesta
levosta
rauhan tyyneydestä.

Kivut ja sairaudet,
ne kauaksi kaikkoo
jopa ecujen lasku unohtuu.

Olet vain yksi tästä kaikesta
ja olet onnellinen.

Täydellisesti onnellinen.

